

„U gaat te ver, oom. De arme jongen gaat dood van den honger.”

„Water is gezond,” bromde Wragg. „'n Dieet van drie dagen zal den kwajongen goed doen.”

George zuchtte behaaglijk en hoopvol. De comédie in de slaapkamer van Wragg zou niet lang duren, als Millie partij voor hem koos. Maar niet alleen de hoop op een spoedige bevrijding maakte hem verheugd. Hij verbond aan de woorden van het meisje nog een andere conclusie!

Even innemend en vriendelijk kwam Thomas terug met een karaf water en een glas.

„Luister 'ns goed, Thomas Wragg,” zei George, „je brengt dadelijk mijn kleeën, of het zal je berouwen.”

„Je mag niet opstaan, heeft de dokter...”

„Mijn kleeën!” George maakte een beweging of hij wilde opstaan. De oude man liep verschrikt naar de deur.

„Ik zal ze halen.”

Een oogenblik later kwam hij terug. „Alsjeblieft,” zei hij spottend, terwijl hij George's vest en één schoen op den stoel legde. „Amuseer je, Gale. Het loopt een beetje anders dan je gedacht had, niet?”

Vóórdat George kon opspringen, was de oude Thomas in de gang en sloot de deur. Mismoedig bleef de jonge man achter. Hij rammelde aan de deur, keek uit het smalle raam en kwam tot de conclusie, dat hij slechts kon hopen op zijn bondgenoot Millie. Hij verwenschte zijn onzinnig plan, Joe en Charley en zelfs zijn verliefdheid, alles wat hem in deze onmogelijke situatie had gebracht en Thomas Wragg 'n prachtige gelegenheid had gegeven om zich te zijnen koste te vermaken. Iedereen in het dorp zou hem bespotten en uitlachen, wanneer alles bekend werd; en Wragg zou wel zorgen, dat allen de droevige geschiedenis hoorden, dacht George.

Millie hielp hem inderdaad. 's Avonds laat werd de deur voorzichtig geopend, een hand en de mouw van 'n mousseline jurk kwam door de kier, die alle kleeën van George op den vloer wierp. De bevrijdster liet zich niet zien en zei niets. De patiënt bekommerde zich echter niet om zijn kleeën en de thans niet gesloten deur. Want de toestand was veranderd. George beheerschte nu de situatie. Hij had een vreemde stem gehoord; geuren, alsof er 'n uitgebreid souper werd klaargemaakt, waren uit de keuken gekomen, en Millie en haar oom hadden bedrijvig door het huis gelopen. George had begrepen, dat 't eenig mannelijk familielid van Thomas op bezoek was gekomen, iemand aan wiens gunst den ouden Wragg zeer veel gelegen lag in verband met diens leeftijd en goed gevulden effectentrommel. Thomas' huis was niet zeer groot; de gast sliep natuurlijk in het eenige logeerbed, het ledikant van Thomas zelf was door George ingenomen... De verliefde patiënt lachte vergenoegd.

's Morgens heel vroeg werd hij door Thomas gewekt. De oude man was in een

vreeselijk humeur, constateerde George, hetgeen hem niet verwonderde. Het is niet prettig den nacht door te brengen op een geïmproviseerd bed van stoelen, en stijf en slaperig op te staan, met het vooruitzicht van nog drie even prettige nachten.

„Goed geslapen, Wragg?” vroeg hij opgewekt. „Je hebt een heerlijk bed, man. 'n Zeldzaam genot om er in te slapen. Binnen 'n week ben ik hier stellig beter!”

„Een week?” snauwde Thomas. „Denk je dat ik nog een week op stoelen... Zie je je kleeën niet? Maak dat je wegkomt!”

„Ik ben nog te zwak; dat heb je gisteren zelf gezegd.”

„Je bent krankzinnig.” Wragg kwam op het bed toe, maar de patiënt bracht spelden derwijs zijn forsche handen boven de dekens, waarop de gastheer van zijn offensieve plannen afzag. George bleef in opgewekte stemming achter; de rollen waren omgekeerd en de oude Wragg was nu de gefopte. Van den kwaadaardigen oom gingen zijn gedachten naar 't lieve nichtje; zijn verliefdheid groeide met de minuut en hij meende te kunnen concluderen, dat hij haar niet geheel en al onverschillig was. Zij had hem immers, door zijn kleeën den vorigen avond terug te geven, uit de penibele situatie willen redden?

Toen hij zijn onvriendelijken gastheer het huis hoorde verlaten, stond George op; hij kleedde zich vlug aan, want uit de keuken kwamen onweerstaanbare geuren van ham en gebakken eieren en hij voelde een honger, of hij vier dagen onafgebroken zou kunnen eten. Beneden vond hij Millie in de keukendeur staande.

„Beter?” vroeg zij.

„Heelemaal,” verklaarde George. „Juffrouw Millie, ik dank u heel vriendelijk voor uw hulp, met die kleeën.”

Zij scheen verlegen te worden en ging vlug op een ander onderwerp over.

„Ik denk, dat u wel zult willen ontbijten. Ik heb iets voor u...”

Zij slikte blozend haar woorden in, maar George constateerde, dat zijn kansen stegen met sprongen. Hij ontbeet precies drie kwartier lang; Millie schonk zeven keer zijn theekopje vol, waarvoor hij haar graag zeven zoenen had willen geven. In gedachten somde hij voortdurend de hoopgevende teekenen op en zocht naar het begin van een gesprek, dat hem tot de gewichtige vraag zou brengen. Hij werd lichtelijk nerveus, wanneer hij naar het gezicht tegenover hem keek. Tegenstand van Wragg vreesde hij niet; wanneer deze niet toestemde, zou George aan iedereen vertellen, hoe zijn gastheer in den zelf ge-graven put was gevallen en stijve ledematen kreeg op de stoelen, terwijl George heerlijk in zijn bed sliep.

„Wat nu?” vroeg Millie.

„Wat bedoelt u?”

„U zult natuurlijk door het heele dorp worden uitgelachen.”

George keek beduusd. „Dat weet ik ook. Ik ga zoo gauw mogelijk aan boord — Australië of Zuid-Amerika of zooiets.”

Tot zijn vreugde zag hij, dat het plan haar niet bijster welkom scheen.

„Zou dat noodig zijn?” vroeg zij. „Ziet u, het zou voor u niet zoo erg belachelijk zijn, als... als...”

„Als wat?” vroeg George.

„Als... als...”

„U hebt gelijk, juffrouw Millie,” zei George nu: „ik zou hier kunnen blijven, als... als...”

„Als wat?” vroeg Millie op haar beurt.

Zij wacht slechts op mijn vraag, dacht George; dus ging hij naast haar staan en deed de vraag.

„Je... u bent werkelijk krankzinnig,” zei Millie, maar zij bloosde diep en weerde hem niet af.

De oude Wragg schold hen beiden voor krankzinnig, toen hij later thuiskwam en 't nieuws van Millie hoorde. Maar hij dacht aan de stoelen en zijn bed en zweeg verder.

MIDDAG-CONFERENTIE
in de Zandhoek te Amsterdam.